

AZ ELSŐFOKÚ BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (negyedik tanács)

2005. október 5.*

A T-366/03. és T-235/04. sz. egyesített ügyekben,

a **Land Oberösterreich** (képviseli: F. Mittendorfer ügyvéd)

az **Osztrák Köztársaság** (képviselik: H. Hauer és H. Dossi, meghatalmazotti minőségben, kézbesítési cím: Luxembourg)

felpereseknek

az **Európai Közösségek Bizottsága** (képviselik: M. Patakia és U. Wölker, meghatalmazotti minőségben, kézbesítési cím: Luxembourg)

alperes ellen

* Az eljárás nyelve: német.

az Osztrák Köztársaság által az EK-Szerződés 95. cikkének (5) bekezdése alapján közölt, a géntechnológiával módosított szervezetek használatát Felső-Ausztriában megtiltó nemzeti rendelkezésekről szóló, 2003. szeptember 2-i 2003/653/EK (HL L 230., 34. o.) bizottsági határozat megsemmisítése iránt benyújtott kérelem tárgyában,

AZ EURÓPAI KÖZÖSSÉGEK ELSŐFOKÚ BÍRÓSÁGA (negyedik tanács),

tagjai: H. Legal elnök, P. Lindh és V. Vadapalas bírák,

hivatalvezető: C. Kristensen tanácsos,

tekintettel az írásbeli szakaszra és a 2005. március 17 -i tárgyalásra,

meghozta a következő

Ítéletet

Jogi háttér

EK 95. cikk

- ¹ Az EK 95. cikk (4)–(7) bekezdése a következőképpen rendelkezik:

„(4) Ha azt követően, hogy a Tanács vagy a Bizottság harmonizációs intézkedést fogadott el, egy tagállam a 30. cikkben említett lényeges követelmények alapján vagy

a környezet, illetve a munkakörnyezet védelmével kapcsolatosan szükségesnek tartja nemzeti rendelkezések fenntartását, ezekről a rendelkezésekről és a fenntartásuk indokairól értesíti a Bizottságot.

(5) Ezen felül, a (4) bekezdés sérelme nélkül, amennyiben egy harmonizációs intézkedésnek a Tanács vagy Bizottság által történő elfogadását követően valamely tagállam új tudományos bizonyítékon alapuló, a környezet vagy a munkakörnyezet védelmével kapcsolatos nemzeti rendelkezések bevezetését tartja szükségesnek az adott tagállamra jellemző olyan probléma miatt, amely a harmonizációs intézkedés elfogadása után merült fel, ezekről az előirányzott rendelkezésekről és bevezetésük indokairól értesíti a Bizottságot.

(6) A Bizottság a (4) és (5) bekezdésben említett értesítésektől számított hat hónapon belül a vonatkozó nemzeti rendelkezéseket jóváhagyja vagy elutasítja, miután ellenőrizte, hogy az érintett rendelkezések nem képezik-e a tagállamok közötti önkényes megkülönböztetés eszközét vagy a kereskedelem rejtett korlátozását, valamint hogy nem jelentenek-e akadályt a belső piac működésében.

Amennyiben a Bizottság e határidőn belül nem hoz határozatot, a (4) és (5) bekezdésben említett nemzeti rendelkezéseket jóváhagyottnak kell tekinteni.

Ha az ügy összetettsége indokolja, és az emberi egészséget fenyegető veszély nem áll fenn, a Bizottság értesítheti az érintett tagállamot arról, hogy az ebben a bekezdésben említett határidő legfeljebb további hat hónappal meghosszabbítható.

(7) Ha a (6) bekezdés alapján egy tagállamnak engedélyezték valamely harmonizációs intézkedéstől eltérő nemzeti rendelkezések fenntartását vagy bevezetését, a Bizottság haladéktalanul megvizsgálja, hogy javasolja-e az adott intézkedés kiigazítását.”

90/220 irányelv

- 2 A géntechnológiával módosított szervezetek környezetbe történő szándékos kibocsátásáról szóló, 1990. április 23-i 90/220/EK irányelv (HL L 117., 15. o.) 1. cikkének (1) bekezdése szerint az volt a célja, hogy a tagállamok törvényeit, rendeleteit és közigazgatási rendelkezéseit közelítse egymáshoz, és védje az emberi egészséget és a környezetet, amennyiben egyrészt géntechnológiával módosított szervezetek (a továbbiakban: GMO-k) környezetbe történő szándékos kibocsátására kerül sor, másrészt a GMO-ból álló vagy azt tartalmazó termékek forgalomba hozatala esetén, amelyeket ezt követően a környezetbe történő szándékos kibocsátásra szánnak.
- 3 A 90/220 irányelv 4. cikke a tagállamok kötelezettségévé teszi, hogy minden megfelelő intézkedést megtegyenek azon emberi egészségre és környezetre gyakorolt kedvezőtlen hatások elhárítása érdekében, amelyek a GMO-k szándékos kibocsátásából vagy forgalomba hozatalából eredhetnek.
- 4 A 90/220 irányelv C része (10–18. cikk) a GMO-t tartalmazó termékek forgalomba hozatalára vonatkozó különös rendelkezéseket tartalmazott. Az irányelv 11. cikkének (1) bekezdésével együttesen olvasott 11. cikkének (5) bekezdése szerint semmilyen GMO-t tartalmazó terméket nem lehet a környezetbe kibocsátani azt megelőzően, hogy azon tagállam hatáskörrel rendelkező hatósága, amelyben a terméket először hozzák forgalomba, a termék gyártójának vagy a terméket a Közösségbe behozó személynek e hatósághoz benyújtott értesítését követően írásbeli hozzájárulását

megadta volna. Ezen irányelv 11. cikkének (1)–(3) bekezdése közelebbről meghatározza az értesítés kötelező tartalmát, amelynek többek között lehetővé kell tennie a nemzeti hatóság számára a 10. cikk (1) bekezdésében előírt kockázatok felmérését. A kockázatok értékelésének meg kell előznie minden hozzájárulást.

5 A 90/220 irányelv 16. cikke kimondta:

„(1) Ha valamely tagállam elégséges indokkal rendelkezik annak feltételezésére, hogy valamely termék, amelyet szabályosan bejelentettek és amely a jelen irányelvnek megfelelően írásbeli hozzájárulással rendelkezik, az emberi egészségre vagy a környezetre kockázatot jelent, az illető tagállam ideiglenesen korlátozhatja vagy megtilthatja saját területén annak felhasználását és/vagy árusítását. A tagállamnak erről haladéktalanul értesítenie kell a Bizottságot és a többi tagállamot, és meg kell jelölnie a döntésének indokait.

(2) Erről a 21. cikkben meghatározott eljárás szerint három hónapon belül határozatot kell hozni.” [nem hivatalos fordítás]

2001/18 irányelv

6 Számos módosítást követően a 90/220 irányelvet hatályon kívül helyezte és felváltotta a géntechnológiával módosított szervezetek környezetbe történő szándékos kibocsátásáról és a 90/220/EGK irányelv hatályon kívül helyezéséről szóló, 2001. március 12-i 2001/18/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv (HL L 106. 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 15. fejezet, 6. kötet, 77. o.). Az irányelv a korábbival azonos célokat követ.

- 7 A GMO szándékos kibocsátása vagy a forgalomba hozatala engedélyezési kötelezettség alá tartozik. Ha bárki engedélyt akar szerezni, annak ezt megelőzően értékelnie kell a környezetvédelmi és egészségügyi kockázatokat. A 2001/18 irányelv 4. cikkének (3) bekezdése szerint:

„(3) A tagállamoknak és szükség esetén a Bizottságnak biztosítania kell, hogy az emberi egészség és a környezet szempontjából a GMO-kból más szervezetekbe történő génátvitel során közvetlenül vagy közvetetten előforduló lehetséges káros hatásokat esetről esetre alaposan értékeljék. Ezt az értékelést a II. melléklet szerint kell elvégezni, figyelembe véve a bevitt szervezet és a fogadó környezet természetének megfelelő környezeti behatást.”

- 8 A 2001/18 irányelv két különálló rendszert hoz létre a GMO-knak a termékként vagy termékekben való forgalomba hozatalára és a forgalomba hozataluktól eltérő bármilyen más szándékos kibocsátásra.
- 9 A 2002. október 17-e előtt a 90/220 irányelv alapján a GMO termékként vagy termékekben való forgalomba hozatalára adott engedélyeket 2006. október 17-e előtt meg lehet újítani a 2001/18 irányelv 17. cikkének (2)–(9) bekezdése szerinti egyszerűsített eljárás szerint.
- 10 A 2001/18 irányelv „Védzáradék” című 23. cikke a következőképpen rendelkezik:

„(1) Ha a tagállam, a hozzájárulás megadása óta ismertté vált, a környezeti kockázatértékelés vagy ismételt felmérés révén rendelkezésre álló információt befolyásoló új vagy további tudományos ismeretek alapján, új vagy további

információk következtében elégséges indokkal rendelkezik annak feltételezésére, hogy egy szabályosan bejelentett, termékként vagy termékekben megjelenő GMO az emberi egészségre vagy a környezetre kockázatot jelent, az illető tagállam korlátozhatja vagy megtilthatja [helyes fordítása: ideiglenesen korlátozhatja vagy megtilthatja] saját területén a termékként vagy termékben megjelenő GMO felhasználását és/vagy árusítását.

A tagállam gondoskodik arról, hogy súlyos kockázat esetén biztonsági intézkedéseket – például a forgalomba hozatal felfüggesztését vagy megszüntetését – alkalmazzanak, beleértve a nyilvánosság tájékoztatását.

A tagállamnak azonnal értesítenie kell a Bizottságot és a többi tagállamot az e cikk alapján tett intézkedésekről, és meg kell indokolnia azokat, mellékelve a környezeti kockázatértékelés felülvizsgálatát, rámutatva arra, hogy miért és hogyan kellett módosítani [helyes fordítása: kellene módosítani] a hozzájárulás feltételeit, vagy hogyan kellett visszavonnia a hozzájárulást [helyes fordítása: vagy hogy a hozzájárulást vissza kellene-e vonni], és adott esetben azt az új vagy további információt, amelyre határozatát alapozta.

(2) A 30. cikk (2) bekezdésében meghatározott eljárásban szerint [helyes fordítása: eljárás szerint erről] 60 napon belül kell határozatot hozni [...]"

A jogvita előzményei

- 11 2003. március 13-án az Osztrák Köztársaság bejelentette a Bizottságnál a Land Oberösterreich géntechnikát betiltó törvényének tervezetét, a 2002-es Oberösterreichisches Gentechnik-Verbotsgesetz-et (a továbbiakban: bejelentett intézkedés). A

bejelentett intézkedés a GMO-ból álló vagy azt tartalmazó vetőmagok és szaporítóanyagok termesztésének, valamint a transzgénikus állatok tenyésztésének és vadászat vagy halászat céljából a környezetbe történő szabadon engedésének betiltásáról szól. A bejelentés célja az volt, hogy az EK 95. cikk (5) bekezdése alapján eltérhessenek a 2001/18 irányelv rendelkezéseitől. A bejelentés a „GVO-freie Bewirtschaftungsgebiete: Konzeption und Analyse von Szenarien und Umsetzungsschritten” (GMO-mentes mezőgazdasági régiók: koncepció, forgatókönyvek elemzése és végrehajtási intézkedések) című jelentésre támaszkodott.

- 12 A Bizottság felkérte az Európai Élelmiszerbiztonsági Hatóságot (EFSA), hogy adjon véleményt az élelmiszerjog általános elveiről és követelményeiről, az Európai Élelmiszerbiztonsági Hatóság létrehozásáról és az élelmiszerbiztonságra vonatkozó eljárások megállapításáról szóló, 2002. január 28-i 178/2002/EK európai parlamenti és tanácsi rendelet (HL L 31., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 15. fejezet, 6. kötet, 463. o.) 29. cikke (1) bekezdésének és 22. cikke (5) bekezdése c) pontjának rendelkezései alapján az Osztrák Köztársaság által hivatkozott tudományos felismerések bizonyító erejéről.
- 13 A 2003. július 4-i véleményében (a továbbiakban: EFSA vélemény) az EFSA lényegében arra a következtetésre jutott, hogy ezek a tények nem tartalmaznak olyan új tudományos bizonyítékot, amely alkalmas a GMO-k Land Oberösterreich-beli tilalmának igazolására.
- 14 E körülmények között fogadta el a Bizottság az Osztrák Köztársaság által az EK-Szerződés 95. cikke (5) bekezdésének rendelkezései értelmében közölt, a GMO-k használatát Felső-Ausztriában megtiltó nemzeti intézkedésekről szóló, 2003. szeptember 2-i 2003/653/EK határozatot (HL L 230., 34. o., a továbbiakban: megtámadott határozat).

- 15 A megtámadott határozat szerint az Osztrák Köztársaság sem új tudományos bizonyítékokat nem szolgáltatott, sem nem bizonyította, hogy a Land Oberösterreichben a 2001/18 irányelv elfogadását követően olyan különleges probléma merült fel, amely szükségessé tenné a bejelentett nemzeti intézkedés bevezetését. Azzal az indokolással, hogy az EK 95. cikk (5) bekezdésében meghatározott feltételeknek nem tettek eleget, a Bizottság elutasította az Osztrák Köztársaság eltérés engedélyezése iránti kérelmét.

Az eljárás és a felek kérelmei

- 16 Az Elsőfokú Bíróság Hivatalához 2003. november 3-án érkezett keresetlevelével a Land Oberösterreich benyújtotta a T-366/03. számon nyilvántartásba vett keresetet.
- 17 A Bíróság Hivatalához 2003. november 13-án érkezett keresetlevéllel az Osztrák Köztársaság keresetet nyújtott be, amely a C-492/03. ügyszámot kapta.
- 18 A Bíróság 2004. június 8-i végzésével ezt az ügyet áttette az Elsőfokú Bírósághoz a Bíróság alapokmányáról szóló a jegyzőkönyv 51. és 54. cikkének módosításáról szóló, 2004. április 26-i 2004/407/EK, Euratom tanácsi határozat (HL L 132., 5. o.; magyar nyelvű különkiadás 1. fejezet, 5. kötet, 85. o.) 2. cikkének rendelkezései alapján. Az ügyet a T-235/04. számon vették nyilvántartásba.
- 19 Az Elsőfokú Bíróság negyedik tanácsa elnökének 2005. február 22-i határozatával a felek meghallgatását követően a T-366/03. és a T-235/04. sz. ügyet a szóbeli szakasz lefolytatása és az ítélet meghozatala céljából egyesítették az Elsőfokú Bíróság eljárási szabályzata 50. cikkének megfelelően.

20 Az előadó bíró jelentése alapján az Elsőfokú Bíróság (negyedik tanács) a szóbeli szakasz megnyitásáról határozott, és az eljárási szabályzat 64. cikkében előírt pervezető intézkedések keretében írásban tett fel kérdéseket az Osztrák Köztársaságnak és a Bizottságnak.

21 A 2005. március 17-i tárgyaláson meghallgatták a felek szóbeli előadásait és az Elsőfokú Bíróság által feltett kérdésekre adott válaszait.

22 A T-366/03. sz. ügyben a Land Oberösterreich azt kéri, hogy az Elsőfokú Bíróság:

- semmisítse meg a megtámadott határozatot;
- kötelezze a Bizottságot a költségek viselésére.

23 A T-235/04. sz. ügyben az Osztrák Köztársaság azt kéri, hogy az Elsőfokú Bíróság:

- semmisítse meg a megtámadott határozatot;
- kötelezze a Bizottságot a költségek viselésére.

24 A T-366/03. és T-235/04. sz. ügyekben a Bizottság azt kéri, hogy az Elsőfokú Bíróság:

- utasítsa el a keresetet;

- kötelezze a felpereseket a költségek viselésére.

A Land Oberösterreich által benyújtott kereset elfogadhatóságáról

25 Jóllehet a Bizottság nem vitatta a Land Oberösterreich által benyújtott kereset elfogadhatóságát, rá kell azonban mutatni, hogy a megtámadott határozatot az Osztrák Köztársaságnak címezték. Annak érdekében, hogy a T-366/03. sz. ügyben a kereset elfogadhatóságáról állást foglaljon, az Elsőfokú Bíróság szükségesnek véli annak hivatalból való megvizsgálását, hogy a határozat a Land Oberösterreich-ot közvetlenül és személyében érinti-e az EK 230. cikk negyedik bekezdésének értelmében.

26 A Land Oberösterreich azt állítja, hogy a saját jogvédelmi érdekében jár el, amely elkülönül az Osztrák Köztársaságétól. E tekintetben hangsúlyozza, hogy alkotmányos szempontból a bejelentett intézkedés a kizárólagos hatáskörébe tartozik. Ezenkívül előadja, hogy a megtámadott határozat közvetlenül és személyében érinti, ezért véleménye szerint a T-366/03. sz. ügyben a kereset elfogadható. Személyes érintettsége vonatkozásában a Land Oberösterreich különösen azt állítja, hogy a megtámadott határozat beavatkozik önálló jogalkotási hatáskörébe annak ellenére, hogy a bejelentett intézkedés még tervezet állapotában volt.

- 27 Az állandó ítélkezési gyakorlat szerint azon alanyok, akik nem címzettjei valamely határozatnak, csak akkor állíthatják, hogy személyükben érintettek az EK 230. cikk negyedik bekezdése értelmében, ha ez a határozat sajátos jellemzőik vagy olyan ténybeli helyzet folytán vonatkozik rájuk, amely minden más személytől megkülönbözteti, és ezáltal a címzethez hasonló módon egyéníti őket (a Bíróság 25/62. sz., Plaumann kontra Bizottság ügyben 1963. július 15-én hozott ítéletének [EBHT 1963., 197. o.] 223. pontja és a 169/84. sz., COFAZ és társai kontra Bizottság ügyben 1986. január 28-án hozott ítéletének [EBHT 1986., 391. o.] 22. pontja). Ugyanis e rendelkezés célja jogvédelmet biztosítani annak is, akit – anélkül, hogy annak címzettje lenne – a vitatott jogi aktus ténylegesen úgy érint, mintha annak ő maga is a címzettje lenne (a Bíróság 222/83. sz., Commune de Differdange és társai kontra Bizottság ügyben 1984. július 11-én hozott ítéletének [EBHT 1984., 2889. o.] 9. pontja).
- 28 Jelen ügyben a Land Oberösterreich a saját hatáskörébe tartozó törvénytervezet kidolgozója, amelynek esetében az EK 95. cikk (5) bekezdése alapján az Osztrák Köztársaság kérte az eltérés engedélyezését. A megtámadott határozat ennek következtében nemcsak az olyan jogi aktusra vonatkozik, amelynek a Land Oberösterreich a megalkotója, hanem ezenkívül megakadályozza ez utóbbit az osztrák alkotmányos rend által ráruházott hatásköreinek saját belátása szerinti gyakorlásában. Ebből következik, hogy a Land Oberösterreich-ot személyében érinti a megtámadott határozat az EK 230. cikk negyedik bekezdésének értelmében (lásd ebben az értelemben az Elsőfokú Bíróság T-214/95. sz., Vlaamse Gewest kontra Bizottság ügyben 1998. április 30-án hozott ítéletének [EBHT 1998., II-717. o.] 29. és ezt követő pontjait és a T-346/99., T-347/99. és T-348/99. sz., Diputación Foral de Álava és társai kontra Bizottság egyesített ügyekben 2002. október 23-án hozott ítéletének [EBHT 2002., II-4259. o.] 37. pontját).
- 29 Ezenkívül, jóllehet a megtámadott határozatot az Osztrák Köztársaságnak címezték, ez nem rendelkezett mérlegelési jogkörrel annak a Land Oberösterreich-hal való közlése során, ily módon ez utóbbit a megtámadott határozat az EK 230. cikk negyedik bekezdése értelmében szintén közvetlenül érintette (lásd ebben az értelemben a Bíróság 41/70–44/70. sz., International Fruit Company és társai egyesített ügyekben a 1971. május 13-án hozott ítéletének [EBHT 1971., 411. o.] 25–28. pontját).

- 30 Ebből következik, hogy a Land Oberösterreich jogosult kérni a megtámadott határozat megsemmisítését.

Az ügy érdeméről

- 31 A felperesek a négy jogalapra hivatkoznak, amelyek a kontradiktórius eljárás elvének, az indokolási kötelezettségnek, az EK 95. cikk (5) bekezdésének és az elővigyázatosság elvének megsértésére vonatkoznak.

A kontradiktórius eljárás elvének megsértésére vonatkozó első jogalapról

A felek érvei

- 32 A felperesek felróják a Bizottságnak, hogy a megtámadott határozat elfogadását megelőzően nem hallgatta meg őket.
- 33 Jóllehet a Bíróság a kontradiktórius eljárás elvét az EK 95. cikkben előírt eljárásban alkalmazhatatlannak ítélte (a Bíróság C-3/00. sz., Dánia kontra Bizottság ügyben 2003. március 20-án hozott ítélete [EBHT 2003., I-2643. o.]) azonban a felperesek érvelése szerint a jelen ügy körülményei eltérő választ tesznek szükségessé.

- 34 Először, a Dánia kontra Bizottság ügyben hozott ítélet [hivatkozás fent] az EK 95. cikk (4) bekezdése alapján előterjesztett eltérés engedélyezése iránti kérelem egy akkor hatályban lévő nemzeti intézkedésre vonatkozott. A jelen esetben azonban, mivel a bejelentett intézkedés még a tervezet állapotában volt, a Bizottság anélkül, hogy a belső piac működését vagy a kérelmező tagállam érdekét veszélyeztette volna, folytathatta volna az eljárást az EK 95. cikk (6) bekezdésének harmadik albekezdése alapján a felperesek meghallgatása érdekében.
- 35 Másodszor, a jelen ügy körülményei annyiban is különböznek a Dánia kontra Bizottság ítéletnek [hivatkozás fent] alapul szolgáló ügytől, hogy a Bizottság cselekvése a jelen esetben nem korlátozódott a bejelentésről való határozathozatalra, hanem szakvéleményt kért az EFSA-tól, amelyen a megtámadott határozat alapul. A Bizottságnak tehát meg kellett volna hallgatnia a felpereseket az EFSA véleményéről a megtámadott határozat elfogadását megelőzően. Amennyiben erre alkalmat kaptak volna, megcáfolhatták volna ezt a véleményt, és a Bizottság számára lehetővé teheték volna, hogy eltérő határozatot hozzon.
- 36 A Bizottság vitatja ezeket az érveket. Hangsúlyozza, hogy a Land Oberösterreich nem hivatkozhat a meghallgatáshoz való jogra, mivel nem volt fél a szóban forgó eljárásban, amely kizárólag az Osztrák Köztársaságot érintette. Ezenkívül előadja, hogy a kontradiktórius eljárás elve az EK 95. cikk (5) bekezdése szerinti eljárásban nem alkalmazható (a Dánia kontra Bizottság ítélet [hivatkozás fent] 50. pontja).

Az Elsőfokú Bíróság álláspontja

- 37 A Bíróság úgy határozott, hogy a kontradiktórius eljárás elve nem alkalmazható az EK 95. cikk (4) bekezdése szerinti eljárásban (a Dánia kontra Bizottság ítélet [hivatkozás fent] 50. pontja). Meg kell vizsgálni, hogy a felperesek állításának megfelelően az EK 95. cikk (5) bekezdése szerinti eljárás – a felperesek állításának megfelelően – más szabályokon alapul-e.

- 38 Ebben a tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy a Dánia kontra Bizottság ügyben hozott ítéletben [hivatkozás fent] a Bíróság arra a tényre támaszkodott, hogy az EK 95. cikk (4) bekezdésében előírt eljárást nem valamely közösségi intézmény, hanem egy tagállam indította, mivel a közösség intézmény határozatát csak erre a kezdeményezésre válaszul hozta. Ez az eljárás ugyanis a közösségi szinten elfogadott harmonizációs intézkedéstől eltérő nemzeti rendelkezés jóváhagyására irányul. Ennek a tagállamnak a kérelmében módja van nyilatkozni arról a határozatról, amelynek az elfogadását kéri, ahogyan az kifejezetten következik az EK 95. cikk (4) bekezdéséből, amely az említett államot kötelezi a kérdéses nemzeti intézkedések fenntartása indokainak megjelölésére. A Bizottságnak abban a helyzetben kell lennie, hogy a részére előírt határidő alatt megszerezze a szükséges információkat, anélkül, hogy a kérelmező tagállamot ismét meg kelljen hallgatnia (a Dánia kontra Bizottság ítélet [hivatkozás fent] 47. és 48. pontja).
- 39 A Dánia kontra Bizottság ügyben hozott ítélet [hivatkozás fent] 49. pontja szerint ezeket a tényeket megerősíti egyrészt az EK 95. cikk (6) bekezdésének második albekezdése, amely szerint amennyiben a Bizottság egy bizonyos határidőn belül nem hoz határozatot, a nemzeti rendelkezéseket jóváhagyottnak kell tekinteni. Másrészt e bekezdés harmadik albekezdése szerint az emberi egészséget fenyegető veszély esetén ez a határidő nem hosszabbítható meg. A Bíróság e tényekből arra következtetett, hogy a Szerződés alkotóinak szándéka, úgy a kérelmező tagállam, mint a belső piac megfelelő működése érdekében az volt, hogy az EK 95. cikk (4) bekezdése szerinti eljárást gyorsan zárják le. A Bíróság úgy vélte, hogy ez a cél nehezen volna összeegyeztethető az adatok és érvek hosszadalmas kicserélését megszabó követelménnyel (a Dánia kontra Bizottság ítélet [hivatkozás fent] 49. pontja).
- 40 Az Elsőfokú Bíróság úgy véli, hogy ez az érvelés az EK 95. cikk (5) bekezdésében meghatározott eljárásra is alkalmazható. Ugyanis az EK 95. cikk (4) bekezdésében előírt eljáráshoz hasonlóan ez az eljárás is egy közösségi szinten elfogadott harmonizációs intézkedéstől eltérő nemzeti rendelkezés jóváhagyására irányuló tagállami kérelemmel indul. Mindkét esetben a bejelentő tagállam kezdeményezi az eljárást, amelynek lehetősége van nyilatkozni az elfogadni kért határozatról. Hasonlóképpen mindkét eljárást a kérelmező tagállam és a belső piac megfelelő működése érdekében gyorsan be kell fejezni.

41 A felperesek állításával ellentétben az a tény, hogy az EK 95. cikk (5) bekezdése szerinti eljárás még tervezet szintjén lévő nemzeti intézkedésekre vonatkozik, nem teszi lehetővé annak az ugyanazon cikk (4) bekezdése szerinti eljárástól való olyan mértékű elhatárolását, hogy arra a kontradiktórius eljárás elvét kelljen alkalmazni. E tekintetben a felperesek nem érvelhetnek helytállóan azzal, hogy a gyorsaság követelménye kevésbé súlyosan esik a latba, ha valamely még hatályba nem lépett nemzeti intézkedés vizsgálatáról van szó úgy, hogy a Bizottság könnyen meghosszabbíthatná az EK 95. cikk (6) bekezdésében előírt hat hónapos határidőt kontradiktórius vita lefolytatása végett.

42 Először, ez az érv ellentétes az EK 95. cikk (6) bekezdésének szövegével. Egyrészt azt megkülönböztetés nélkül kell alkalmazni az EK 95. cikk (4) bekezdésében érintett hatályban lévő nemzeti intézkedésekre vonatkozó eltérés engedélyezése iránti kérelmekre és a tervezet állapotában lévő intézkedésekre vonatkozó kérelmekre, amelyekre az EK 95. cikkének (5) bekezdése vonatkozik. Másrészt az e rendelkezés harmadik albekezdésében meghatározott, a határozathozatal további hat hónappal való meghosszabbítására vonatkozó lehetőséggel csak akkor élhet a Bizottság, ha a kérdés összetettsége ezt megköveteli, és az emberi egészséget fenyegető veszély nem áll fenn. Így tehát kitűnik, hogy az EK 95. cikk (6) bekezdésének harmadik albekezdése nem teszi lehetővé a Bizottság számára, hogy a határozathozatali határidőt mindössze azért hosszabbítsa meg, hogy lehetővé tegye a hozzá az EK 95. cikk (5) bekezdése alapján eltérés engedélyezése iránti kérelmet benyújtó tagállam meghallgatását.

43 Másodszor, a felperesek érve nincs összhangban az EK 95. cikk (5) bekezdésének rendszerével. Az a körülmény, hogy ez a rendelkezés olyan nemzeti intézkedésre vonatkozik, amely még nincs hatályban, nem csökkenti annak a fontosságát, hogy a Bizottság gyorsan határozzon a hozzá benyújtott eltérés engedélyezése iránti kérelemről. Ugyanis ezen eljárás gyors befejezése volt a Szerződés megalkotóinak szándéka azért, hogy védjék a kérelmező tagállamoknak az alkalmazandó szabályok megállapításához fűződő érdekeit, valamint a belső piac megfelelő működése érdekében.

44 Ez utóbbi kérdésben hangsúlyozni kell, hogy a közösségi jog kényszerítő jellege és egységes alkalmazása veszélyeztetésének elkerülése céljából az EK 95. cikk (4) és (5) bekezdésében meghatározott mindkét eljárás célja annak biztosítása, hogy egyik tagállam se alkalmazzon olyan nemzeti szabályozást, amely eltér a harmonizált szabályoktól, anélkül, hogy ezt megelőzően ne szerezte volna meg a Bizottság jóváhagyását. Ebből a szempontból az EK 95. cikk (4) bekezdése alapján bejelentett nemzeti intézkedésekre alkalmazandó szabályozás nem tér el lényegesen az EK 95. cikk (5) bekezdése alapján bejelentett, még tervezeti szakaszban lévő, nemzeti intézkedésekre alkalmazandó szabályozástól. Ugyanis a szóban forgó intézkedések mindkét eljárásban alkalmazhatatlanok addig, amíg a Bizottság az eltérés engedélyezéséről határozatot nem hozott. Az EK 95. cikk (5) bekezdése keretében ez már a szóban forgó intézkedések természetéből is következik, amelyek még tervezeti szakaszban vannak. Az EK 95. cikk (4) bekezdése esetében ez a helyzet az előírt eljárás tárgyából következik. A Bíróság ugyanis emlékeztetett arra, hogy ha a tagállamok megőrizhetnék a belső piac létrehozására és megfelelő működésére vonatkozó tagállami jogszabályok közelítésére vonatkozó törvényi, rendeleti és közigazgatási rendelkezésektől eltérő nemzeti szabályozás egyoldalú alkalmazásának jogát, ezek az intézkedések hatástalanok maradnának. Ennélfogva valamely tagállam csak akkor jogosult az EK 95. cikk (4) bekezdésének megfelelően bejelentett nemzeti rendelkezése alkalmazására, ha megkapta a Bizottság jóváhagyó határozatát (lásd az EK-Szerződés 100a. cikkének (4) bekezdése szerinti megfelelő eljáráshoz a Bíróság C-41/93. sz., Franciaország kontra Bizottság ügyben 1994. május 17-én hozott ítéletének [EBHT 1994. I-1829. o.] 29. és 30. pontját és a C-319/97. sz. Kortas-ügyben 1999. június 1-jén hozott ítéletének [EBHT 1999., I-3143. o.] 28. pontját).

45 Végül ami a felperesek azon érvét illeti, amely szerint a jelen ügy körülményei különböznek azoktól, amelyek a Dánia kontra Bizottság ügyben hozott ítélet [hivatkozás fent] alapjául szolgáltak, mivel a Bizottság nem korlátozódott az Osztrák Köztársaság által átadott információk alapján való határozathozatalra, hanem szakvélemény nyújtására kérte fel az EFSA-t, amelyen a megtámadott határozat alapul, ezt az érvet el kell utasítani. Mivel a kontradiktórius eljárás elve a szóban forgó eljárás esetében nem alkalmazható, ez az érv nem szolgáltat alapot a megtámadott határozat megsemmisítésére.

46 Egyebekben hangsúlyozni kell, hogy a kontradiktórius eljárás elvének alkalmazhatatlansága nem jelenti azt, hogy a Bizottság kizárólag az eltérés engedélyezése iránti

kérelem alátámasztására szolgáltatott információk alapján köteles határozatot hozni. Ezzel ellenkezőleg a Dánia kontra Bizottság ítélet [hivatkozás fent] 48. pontjából az következik, hogy a Bizottságnak abban a helyzetben kell lennie, hogy az előírt határidőn belül beszerezze a szükséges adatokat anélkül, hogy a köteles volna újra meghallgatni a kérelmező tagállamot.

- 47 Ebből következően az első jogalapot, amely nem szolgáltat alapot a megtámadott határozat megsemmisítésére, el kell utasítani anélkül, hogy szükséges volna azt a különös kérdést megvizsgálni, hogy a Land Oberösterreich – jóllehet a közigazgatási eljárásban harmadik fél – hivatkozhatott-e a kontradiktórius eljárás elvének megsértésére.

Az indokolási kötelezettség megsértésére vonatkozó második jogalapról

A felek érvei

- 48 A felperesek szerint a megtámadott határozat nem felel meg az EK 253. cikk követelményeinek. A megtámadott határozat nem vizsgálja különösen a bejelentett intézkedés időtartamát, amely három évre van korlátozva. Ez a kérdés azonban döntő fontosságú az intézkedés arányosságának értékeléséhez. Ugyanis a 90/220 irányelv alapján adott engedélyek megújítását a 2001/18 irányelv szigorúbb kritériumainak fényében kell elvégezni 2006. október 17-e előtt. A felperesek kifejtik, hogy a bejelentett intézkedés időtartama három évre volt korlátozva, hogy egyezzen az említett lejárattal, valamint hogy elkerüljék, hogy a Tanács által 1999-ben elhatározott moratórium lejártá előtt a 2001/18 irányelv környezetvédelmi követelményeinek nem megfelelő GMO-k használatát a Land Oberösterreich területén. A Bizottságnak válaszolnia kellett volna a bejelentésben szereplő érvekre, amelyek szerint a 2001/18 irányelvből eredő környezetvédelmi szint elégtelen.

- 49 A Bizottság vitatja, hogy megsértette volna az EK 253. cikket. Úgy véli, hogy nem volt szükséges részletesen kitérni a bejelentett intézkedés korlátozott időtartamára, mivel ez a körülmény közömbös az EK 95. cikk (5) bekezdésének feltételei szempontjából.

Az Elsőfokú Bíróság álláspontja

- 50 Az állandó ítélkezési gyakorlat szerint az EK 253. cikkben előírt indokolásnak igazodnia kell az adott jogi aktus természetéhez, és abban világosan és egyértelműen ki kell fejteni a jogi aktust kibocsátó intézmény érvelését, hogy az érdekeltek megismerhessék a meghozott intézkedés indokait, és a közösségi bíróság ellenőrzést gyakorolhasson (a Bíróság C-367/95 P. sz., Bizottság kontra Sytraval és Brink's France ügyben 1998. április 2-án hozott ítéletének [EBHT 1998., I-1719. o.] 63. pontja és a C-159/01. sz., Hollandia kontra Bizottság ügyben 2004. április 29-én hozott ítéletének [EBHT 2004., I-4461. o.] 65. pontja).
- 51 Azt, hogy valamely jogi aktus indokolása megfelel-e az EK 253. cikk követelményeinek, nem pusztán a szövegére figyelemmel kell megítélni, hanem az összefüggéseire, valamint az érintett tárgyra vonatkozó jogszabályok összességére tekintettel is (a Bíróság C-350/88. sz., Delacre és társai kontra Bizottság ügyben 1990. február 14-én hozott ítéletének [EBHT 1990., I-395. o.] 15. és 16. pontja és a C-114/00. sz., Spanyolország kontra Bizottság ügyben 2002. szeptember 19-én hozott ítéletének [EBHT 2002., I-7657. o.] 62. és 63. pontja).
- 52 A Bizottság határozatait ugyan köteles megindokolni azoknak a ténybeli és jogi elemeknek a feltüntetésével, amelyektől az intézkedés jogszerűsége függ, és azoknak a megfontolásoknak a felsorolásával, amelyek a határozat meghozatalára vezették, nem köteles azonban minden jogi és ténybeli kérdésre kitérni, amelyet a felek a közigazgatási eljárás során felhoztak (az Elsőfokú Bíróság T-290/94. sz., Kaysersberg kontra Bizottság ügyben 1997. november 27-én hozott ítéletének [EBHT 1997., II-2137. o.] 150. pontja).

- 53 Annak érdekében, hogy az EK 253. cikkben előírt indokolási kötelezettségnek megfeleljen, a Bizottság által az EK 95. cikk (5) bekezdése alapján elfogadott határozatnak elegendő és megfelelő információt kell tartalmaznia az annak meghatározására figyelembe vett tényekről, hogy teljesülnek-e az e cikkben az eltérés engedélyezéséhez előírt feltételek.
- 54 Az EK 95. cikk (5) bekezdése megköveteli, hogy a valamely harmonizációs intézkedéstől eltérő nemzeti rendelkezéseket új tudományos bizonyítékon alapuló, a környezet vagy a munkakörnyezet védelmével kapcsolatos, az adott tagállamra jellemző olyan probléma miatt hozzanak meg, amely a harmonizációs intézkedés elfogadása után merült fel, és hogy ezekről az előirányzott rendelkezésekről és bevezetésük indokairól értesítsék a Bizottságot. Mivel nyilvánvalóan együttes feltételekről van szó, valamennyinek teljesülnie kell a jóváhagyás iránti kérelem Bizottság általi elutasításának terhe mellett (a Bíróság C-512/99. sz., Németország kontra Bizottság ügyben 2003. január 21-én hozott ítéletének [EBHT 2003., I-845. o.] 80. és 81. pontja).
- 55 A jelen esetben meg kell állapítani, hogy a Bizottság részletesen és minden körülményre kiterjedően fejtette ki érvelését, lehetővé téve a megtámadott határozat címzettje számára a ténybeli és jogi indokairól való tudomásszerzést, az Elsőfokú Bíróság számára pedig a jogszerűség vizsgálatát.
- 56 A Bizottság ugyanis három fő elemre támaszkodott az Osztrák Köztársaság kérelmének elutasításában. Először is megállapította, hogy e tagállam nem bizonyította, hogy a bejelentett intézkedés indokolt, tekintettel a környezetvédelemmel kapcsolatos új tudományos bizonyítékokra (a megtámadott határozat 63–68. preambulumbekzdése). A Bizottság ezenkívül úgy vélte, hogy a bejelentett intézkedést nem az Osztrák Köztársaság sajátos problémája indokolta (a megtámadott határozat 70. és 71. preambulumbekzdése). Végül a Bizottság elutasította az osztrák hatóságok érveit, amelyek az elővigyázatosság elvével szándékoztak igazolni a nemzeti intézkedéseket, mivel úgy vélte, hogy azok túlzottan általánosak, és nem kellően megalapozottak (a megtámadott határozat 72. és 73. preambulumbekzdése).

57 Ami azt kérdést illeti, hogy a Bizottság megszegte-e az EK 253. cikket, mivel nem tért ki az Osztrák Köztársaság által előterjesztett érvekre, amelyekkel ez utóbbi lényegében azt állította, hogy a bejelentett intézkedést a környezetvédelem elégtelen szintje indokolta a GMO-k termékeként vagy e termékek részeként való forgalomba hozatalára a 2001/18 irányelv 17. cikke (1) bekezdésének b) pontjában meghatározott határidő lejártáig a 90/220 irányelv alapján 2002. október 17. előtt adott engedélyek megújítására, meg kell állapítani, hogy a megtámadott határozat ebben a kérdésben nem foglal kifejezetten állást. E hiány azonban nem az indokolás elégtelenségének, hanem a megtámadott határozatot indokoló ténybeli és jogi indokok kifejtéséhez a Bizottság által követett érvelés természetének tudható be. Miután a Bizottság ismertette az indokokat, amelyek miatt úgy vélte, hogy az értesítés nem tesz eleget az EK 95. cikk (5) bekezdése környezetvédelemre vonatkozó új tudományos bizonyítékok fennállására és az érintett tagállam sajátos problémájára vonatkozó feltételeinek, nem volt köteles válaszolni az Osztrák Köztársaság érveire, amelyek a 2001/18 irányelvnek köszönhetően 2006. október 17-ig elért környezetvédelmi szintre vonatkoztak.

58 Ennélfogva a jelen jogalapot – mint megalapozatlant – el kell utasítani.

Az EK 95. cikk (5) bekezdésének megsértésére vonatkozó harmadik jogalap

A felek érvei

59 A felperesek azt állítják, hogy a Bizottságnak el kellett volna fogadnia az Osztrák Köztársaság kérelmét, mivel az EK 95. cikk (5) bekezdésének feltételei teljesültek. Álláspontjuk szerint a bejelentett intézkedés a környezet védelmére irányult, új tudományos bizonyítékokon alapult, azt egy sajátosan Ausztriára jellemző probléma indokolta, és az intézkedés összhangban volt az arányosság elvével.

60 A Bizottság vitatja ezeket az érveket.

Az Elsőfokú Bíróság álláspontja

61 Az EK 95. cikk, amely az Amszterdami Szerződés szerint felváltja és módosítja az EK-Szerződés 100a. cikkét, megkülönböztetést tesz a szerint, hogy a bejelentett rendelkezések olyan nemzeti rendelkezések, amelyek a harmonizációt megelőzően már fennálltak, vagy olyan a nemzeti rendelkezések, amelyeket az érintett tagállam szeretne bevezetni. Az EK 95. cikk (4) bekezdésében meghatározott első esetben az előzetesen fennálló nemzeti rendelkezéseket az EK 30. cikkben érintett lényeges követelményekkel, vagy a környezet vagy a munkakörnyezet védelmével kapcsolatos követelményekkel kell igazolni. Az EK 95. cikk (5) bekezdésében meghatározott második esetben az új nemzeti rendelkezések bevezetésének új, a környezet vagy a munkakörnyezet védelmével kapcsolatos tudományos bizonyítékon kell alapulnia, egy, az adott tagállamra jellemző olyan probléma miatt, amely a harmonizációs intézkedés elfogadása után merült fel.

62 Az EK 95. cikkben meghatározott két eset abban különbözik, hogy az első esetben a nemzeti intézkedések már a harmonizációs intézkedéseket megelőzően fennálltak. Ezeket tehát ismerte a közösségi jogalkotó, aki nem tudott vagy nem szándékozott abból a harmonizációhoz meríteni. Azt tehát elfogadhatónak ítélték, hogy a tagállam kérhesse saját szabályai hatályának fennmaradását. Ehhez az EK-Szerződés megköveteli, hogy ezeket az intézkedéseket a 30. cikkben említett lényeges követelmények alapján vagy a környezet, illetve a munkakörnyezet védelmével kapcsolatos követelményekkel igazolják. Ezzel ellentétben a második esetben egy új nemzeti jogszabály elfogadása jobban veszélyeztetheti a harmonizációt. A közösségi intézmények természetesen nem tudták figyelembe venni a nemzeti szabályozást a harmonizációs intézkedések kidolgozásakor. Ebben az esetben az EK 30. cikkben előírt követelmények nem vehetők figyelembe, és csak a környezet és a munkakörnyezet védelmével kapcsolatos indokok elfogadhatóak, feltéve, hogy a tagállam új tudományos bizonyítékokat szolgáltat, és az új nemzeti rendelkezés bevezetésére az adott tagállamra jellemző olyan probléma miatt van szükség, amely a harmonizációs intézkedés elfogadása után merült fel (a Németország kontra

Bizottság ítélet [hivatkozás fent] 40. és 41. pontja és a Dánia kontra Bizottság ítélet [hivatkozás fent] 56–58. pontja).

- 63 Az EK 95. cikk (5) bekezdésére hivatkozó tagállamra hárul annak bizonyítása, hogy e rendelkezés alkalmazásának feltételei teljesülnek (Tizzano főtanácsnok által a Németország kontra Bizottság ügyben [hivatkozás fent] előterjesztett indítvány [EBHT 2003., I–847. o.] 71. pontja; lásd még értelemszerűen a Dánia kontra Bizottság ítélet [hivatkozás fent] 84. pontját).
- 64 Az EK 95. cikk (5) bekezdése értelmében a jelen esetben az Osztrák Köztársaságra hárult az a feladat, hogy új tudományos bizonyítékok alapján bizonyítsa, hogy a 2001/18 irányelvben biztosított környezetvédelmi szint az e tagállamra jellemző olyan probléma miatt nem fogadható el, amely a 2001/18 irányelv elfogadása után merült fel. Meg kell tehát vizsgálni azt a kérdést, hogy a Bizottság helytelenül tekintette-e úgy, hogy az Osztrák Köztársaságnak nem sikerült bizonyítania a 2001/18 irányelv elfogadását követően felmerült sajátos probléma fennállását.
- 65 A megtámadott határozatban a Bizottság elvetette az Osztrák Köztársaságnak az EK 95. cikk (5) bekezdése értelmében vett sajátos problémája fennállásának bizonyítására irányuló érveit azzal az indokolással, hogy a bejelentésből egyértelműen következik, hogy a mezőgazdasági üzemek kis mérete nem a Land Oberösterreich sajátos jellemzője, hanem valamennyi tagállamban előfordul. A Bizottság az EFSA következtetéseit is magáévá tette, amelyek szerint egyrészt „az előterjesztett tudományos bizonyítékok nem tartalmazzak új vagy jellegzetesen helyi adatot a géntechnológiával módosított állatok vagy növényállomány környezetre vagy az emberi egészségre gyakorolt jelenlegi vagy jövőbeni hatására vonatkozóan”, és nem terjesztettek elő „semmilyen tény, amely azt bizonyította volna, hogy Ausztriának ez a régiója különleges vagy kivételes ökoszisztémával rendelkezne, amely az egész Ausztria vagy Európa hasonló régiói esetében lefolytatottól különböző kockázatértékelést tesz szükségessé (a megtámadott határozat 70. és 71. cikke).

- 66 Meg kell állapítani, hogy a felperesek nem terjesztettek elő olyan bizonyítékot, amely a különös probléma fennállására vonatkozó értékelés megalapozottságát kétségessé tehetné volna, hanem megelégedtek azzal, hogy aláhúzzák a mezőgazdasági üzemek kis méretét, és hangsúlyozzák a Land Oberösterreich-beli ökológiai mezőgazdaság fontosságát.
- 67 Különösen nem terjesztettek elő a felperesek semmilyen tényt, amely cáfolná az EFSA azon következtetéseit, amelyek szerint az Osztrák Köztársaság nem bizonyította, hogy a Land Oberösterreich olyan különleges vagy kivételes ökoszisztémával rendelkezne, amely az egész Ausztria vagy Európa más hasonló régiói esetében lefolytatottól eltérő kockázatértékelést tesz szükségessé. Amikor a tárgyalás során felszólították őket, hogy a Land Oberösterreich területén a GMO-k okozta probléma méretéről nyilatkozzanak, a felperesek nem tudták megmondani, hogy ilyen szervezetek jelenlétét egyáltalán megállapították-e. A Land Oberösterreich világossá tette, hogy a bejelentett intézkedés elfogadása azon az aggodalmon alapult, hogy el kell viselni a GMO-k jelenlétét egy olyan megállapodás bejelentett lejártá miatt, amelynek értelmében a tagállamok átmenetileg kötelesek voltak az e szervezetre vonatkozó engedélyek kiadását megszüntetni. Ezek a megfontolások – általános jellegükre tekintettel – nem alkalmasak arra, hogy megtámadott határozatban szereplő konkrét értékeléseket megcáfolják.
- 68 Ennélfogva el kell utasítani azokat az érveket, amelyekkel a felperesek vitatták a Bizottság értékelését a bejelentő tagállam sajátos problémájának fennállására vonatkozó feltételről.
- 69 Mivel az EK 95. cikk (5) bekezdése együttes feltételeket határoz meg, elegendő, ha e feltételek egyike nem teljesül, hogy az eltérés engedélyezése iránti kérelem elutasításra kerüljön (a Németország kontra Bizottság ítélet [hivatkozás fent] 81. pontja). Mivel a felpereseknek nem sikerült bizonyítaniuk, hogy az EK 95. cikk (5) bekezdésében előírt feltételek egyike teljesült, a harmadik jogalapot mint megalapozatlant el kell utasítani anélkül, hogy határozni kellene a többi kifogásról és érvről.

Az elővigyázatosság elvére vonatkozó negyedik jogalapról

- 70 A felperesek felróják a Bizottságnak, hogy figyelmen kívül hagyta, hogy a bejelentett intézkedés az EK 174. cikk (2) bekezdése szerinti megelőző intézkedés volt, amelyet az elővigyázatosság elve indokolt; a Bizottság ezt vitatja.
- 71 Az Elsőfokú Bíróság megállapítja, hogy ez a jogalap nem szolgálhat alapul a megtámadott határozat megsemmisítésére. A Bizottsághoz ugyanis az EK 95. cikk (5) bekezdése alapján nyújtottak be kérelmet. A Bizottság úgy határozott, hogy e cikk alkalmazásának feltételei nem álltak fenn. Az Elsőfokú Bíróság a harmadik jogalap vizsgálatának végén megállapította, hogy a megtámadott határozat helytálló volt. A Bizottság tehát nem tehetett mást, mint hogy a hozzá benyújtott kérelmet elutasítja.
- 72 A negyedik jogalapot tehát el kell utasítani.
- 73 A fentebb kifejtett megfontolásokra figyelemmel a kereseteket teljes egészében el kell utasítani.

A költségekről

- 74 Az eljárási szabályzat 87. cikkének 2. §-a szerint az Elsőfokú Bíróság a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte.

75 A jelen esetben a felpereseket, mivel elvesztések lettek, a Bizottság kérelmének megfelelően kötelezni kell az eljárás során a Bizottság részéről felmerült költségek viselésére.

A fenti indokok alapján

AZ ELSŐFOKÚ BÍRÓSÁG (negyedik tanács)

a következőképpen határozott:

- 1) Az Elsőfokú Bíróság a kereseteket elutasítja.**
- 2) Az Elsőfokú Bíróság a felpereseket kötelezi a költségek viselésére.**

Legal

Lindh

Vadapalas

Kihirdetve Luxembourgban, a 2005. október 5-i nyilvános ülésen.

H. Jung

hivatalvezető

H. Legal

elnök